

## Veres-Kovács Attila

„*Ki állhat meg az Isten színe előtt*” (Jóel 2,11) – teszi fel az élet és a hit nagy kérdését Jóel próféta az Ószövetség lapjain. Az élet és a hit kérdéseit komolyan vevő, kihívásaira érzékeny ember ma is naponként szembesül a prófétai mondattal – mi módon teljesíthetem küldetésemet, hogyan teljesíthetem a rám bízott feladatokat? Számosan vagyunk, akiknek megadatott az a kiváltság, hogy ismerhettük Veres-Kovács Attila lelkipásztort. Tudjuk, neki is élete nagy kérdése volt – miként szolgálhatja méltóképpen élete Urát?

Alig éve annak, hogy földi élete hirtelen megszakadásakor számtalan méltató és megemlékező írás idézte fel személyét. Tudtuk, tudjuk, ezek töredékes emberi gondolatok, akkor és most is fájdalommal megterheltek, a veszteség érzésével sötétítettek. Esztendő távlatából visszatekintve azonban a töredékes összeállhat egy rendezett mozaikká, a megterhelt felszabadulhat egy méltó emlékezéssé.

Veres-Kovács Attila életének, szolgálatának összefoglalását három jellemző vonásban sűrítjük össze: rendíthetetlen hit, a harmónia szeretete és a csillapíthatatlan tettvágy. Ebben a hármasságban teljesedett ki mindaz, amit életműnek is nevezhetünk, aminek okán méltó elismerésben részesülhet.

Élete nagy kiváltsága volt, hogy lelkipásztorként szolgálhatott saját gyülekezeteiben – Fugyivásárhely, Nagyvárad-Olaszi, Adelaide (Ausztrália), Lorain (USA) – és megszámlálhatatlanul sok másban, ahol **rendíthetetlen hittel hirdette** az evangéliumot. Igen, mert ő az Evangélium, a JÓ HÍR hordozója és hirdetője volt, hiszen erre és ebben kapta elhívását. Másképpen nem is tehette volna, hiszen egy másik prófétához, Jeremiáshoz hasonlóan, csontjaiba rekesztett tűzként izzott benne a kimondható, de mégis kimondhatatlan bőségu üzenet. Minden megválasztott tisztségében – egyházmegyei, egyházkerületi, Zsinati és nemzetközi szervezetek – ennek rendelte alá szolgálatát. Mindezekén túl, az ifjúság, a fiatal nemzedékek lélek- és hitbeli segítése, nevelése számára jövőkérdés volt. Lelkeszi pályára buzdított, lelkeszi pályán elindulókat atyai tanácsokkal ellátott, mindenkinek tudott adni útravalóként „hamuban sült lelki pogácsákat”. Felismerte és felhasznalta a digitális világ adta lehetőségeket az evangélium hirdetése érdekében – újságot, rádióműsorokat szerkesztett, a szószékeken túl az éterben is hangzott a JÓ HÍR. Ha valaki, akkor ő megharcolta a hit nemes harcát!

**A harmónia szeretete** mutatja azt a minőségi életet és munkát, amelynek látható jegyei és jelei vannak mindenhol ahol megfordult. Mindenben a lehető legjobbat, az emberileg kihozható legteljesebbet munkálta, mert ebben is azt vallotta, a dolgokat nem önmagukért csináljuk, hanem Isten dicsőségére és embertársaink javára. Ennek okán és következtében nem lehet hibás szöveget kiadni, hamis hangon énekelni, hanyagul építeni, hagyni a szépet leromlani és az éktelent ékeskedni. Otthonuk, házasságuk hű tükre volt a harmóniának. Élete harmóniájához pedig szervesen hozzátartozott a derű. Hittel és humorral átszótt szavai sokak számára segítettek kilábalni az mindennapok keserűségeiből.

A szó klasszikus és átvitt értelmében mecénás volt. A kisebbségi lét minden terhével sújtott művészek teret, lehetőséget kaptak a bemutatkozásra. Az alkotás, a szó, az írás és a zene művészeinek szólamai és harmóniái egyaránt szóltak a nekik adott terekben, templomokban. Mecénása volt a magyar művészetek életben maradásának is. Aligha volt Nagyváradon olyan kulturális esemény, ahol ne mutatott volna példát jelenlétével. A harmóniát nem csak szeretete, nem csupán lételeme volt, hanem törekedett bemutatni is. Akik vele együtt évente útra keltek, hogy a világ szépségeit megtekintsék, tudták, megtanulták – a közösség építése, a közösség formálása a mindennapi élet harmóniáját teremtheti meg.

Veres-Kovács Attila életének általunk jelzett harmadik minőségi jelzője a **csillapíthatatlan tettvágy**. Nem tudott megállni és nem tudott leállni. Vajon ki bátorkodik mostanában harangot öntetni? Vajon ki vág bele Egyházi Központ építésébe, újság, rádió alapításába, volt református gimnázium újra indításába, főiskola alapításba, könyvkiadásokba? Az elmúlt három évtizedben mindezek megvalósultak, felépültek, megjelentek és mementóként emlékeztetnek. Nem állt meg ötletszinten, nem kesergett, hogy nincsenek rendelkezésre álló források, a hivatali útvesztőkben elvész az ügy. Kész és képes volt elmenni a végsőig és még azokon is túl egy kicsit, mert hitte, tudta, a megimádkozott terveken ott van, ott lesz Isten áldása. Nem volt magányos harcos, mert azok kevés kivételtől eltekintve elbuknak. Olyan volt, akire nézve elmondhatjuk: "*Ha hajót akarsz építeni, ne hívj össze embereket, hogy tervezzenek, szervezzék meg a munkát, hozzanak számszámokat, vágjanak fát, hanem keltsd fel bennük a vágyat a nagy, végtelen tenger iránt.*" (Saint Exupéry).

Tettvágya másokat is magával ragadott, nem lehetett nem mellé, mögé állni, nem lehetett közömbössé válni, amikor elindult egy úton. Az utak merészek voltak, a célok távolinak tűntek, de nem azok számára, akik tudták és vallották az apostollal – „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” (Filippi 4,13)

Sokat köszönhetünk neki, sokat köszönhet neki a Magyar Örökség Bizottság. Sokkal tartozunk neki, de ebből most visszaadhatunk neki azzal, hogy méltó módon elismerjük rendíthetetlen hitét, harmóniát teremtő szeretetét és csillapíthatatlan tettvágyát – hiszen mindezeket Isten szolgálatában és mindannyiunk javára tette.

*Dr. Kocsis Attila*  
református lelkész  
(Debrecen)